29/02/2020

Αντίδωρον ευγνωμοσύνης στον μακαριστό Μητρ. Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας κυρό ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας

Στη διάρκεια του μακραίωνου ιστορικού βίου της Εκκλησίας μας υπήρξαν φωτεινές εκκλησιαστικές προσωπικότητες που με τη ζωή, το λόγο και το έργο τους λάμπρυναν το πνευματικό στερέωμά Της, συμβάλλοντας αποφασιστικά όχι μόνο στη διδασκαλία του λόγου του Θεού και στη σωτηριώδη αποστολή Της, αλλά και στο πολυποίκιλο έργο Αυτής για τη διακονία του δοκιμαζομένου ανθρώπου.

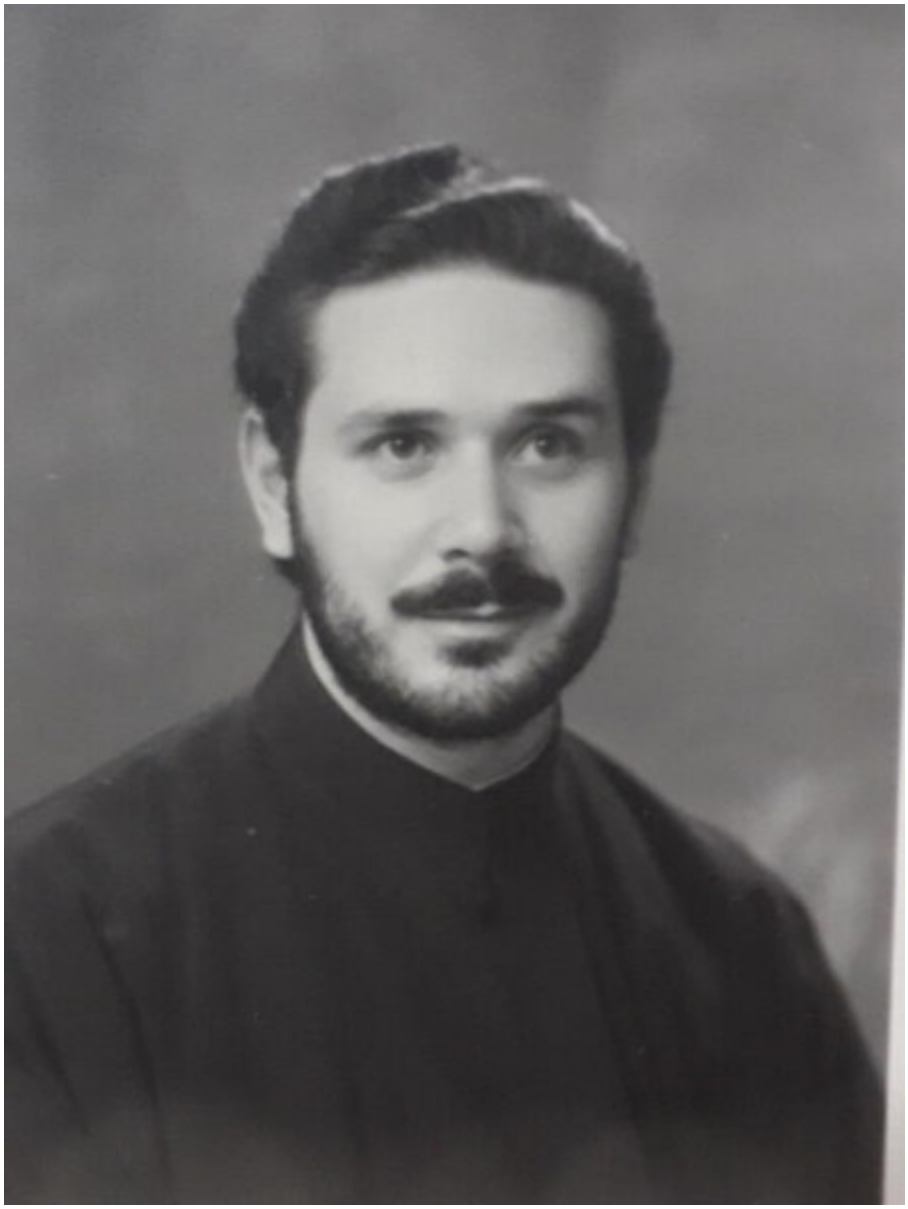

Μία τέτοια προσωπικότητα ήταν ο μακαριστός Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας κυρός Κωνσταντίνος, που η χάρις του Θεού αξίωσε την ελαχιστότητά μου να διαδεχθεί στο ευθυνοφόρο πηδάλιο της προσφυγικής Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος.

Από τη στιγμή της ενθρονίσεώς μου είχα την εξαιρετική τιμή και ευλογία να διακονήσω τον φωτεινό αυτόν Ιεράρχη, τον «ανεπίληπτο Επίσκοπο», κατά τον Απόστολο των Εθνών Παύλο (Α’ Τιμ. 3, 2), που για σαράντα και πλέον έτη

αφιέρωσε ολοκληρωτικά και με περισσή ευλάβεια τη ζωή του στη διακονία της Εκκλησία μας και στην προσφορά προς τον πλησίον.
Ὁ αοίδιμος Μητροπολίτης έζησε όλα τα χρόνια της ποιμαντικής του διακονίας ως εργάτης του Ευαγγελίου, ως αληθινός ποιμήν, μιμούμενος το παράδειγμα του Καλού Ποιμένος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.
Η ζωή του ήταν μία διαρκής ευγνωμοσύνη προς τον Σωτήρα Χριστό και η αγάπη του Θεού τον προίκισε με πολλά χαρίσματα, εφαρμόζοντας έτσι έμπρακτα το λόγο του αγίου Ισαάκ του Σύρου, ο οποίος λέγει: «αυτό που οδηγεί τα χαρίσματα του Θεού προς τον άνθρωπο είναι η καρδία η κινουμένη προς ευχαριστίαν αδιάλειπτον».
Δεν καταχράστηκε, μήτε εκμεταλλεύτηκε τα χαρίσματα που πλουσίως του χάρισε ο Θεός για προσωπική ανέλιξη ή και προβολή, αλλά τα ανέπτυξε και τα εξεδίπλωσε τόσο προς δόξαν του αγίου ονόματος του Θεού, όσο και προς χάριν του χριστεπωνύμου ποιμνίου του στην επί γης ιερατική διακονία του.
Ο ίδιος έκρυβε στη φλογερή και γεμάτη πίστη καρδιά του μία βαθιά αγάπη για την Εκκλησία και την Κεφαλήν Αυτής τον Σωτήρα μας Ιησού Χριστό και αυτός ο θείος έρως ήταν ατελεύτητος έως και την ώρα της κοιμήσεώς του. Άνθρωπος φιλόστοργος, ευγενής, μειλίχιος και ευχάριστος. Ένας αληθινός και άξιος ιεράρχης. Ένας ποιμένας απλός, πραγματικά ταπεινός, φιλότιμος με αδαμάντινο ήθος και τεράστια πνευματική ποιότητα, ο οποίος συγκέντρωνε εν εαυτώ την αγάπη, το σεβασμό, τη στοργή και τη συμπάθεια όλων εμάς πού τον αναστρεφόμασταν.
Ο πολυσέβαστος Μητροπολίτης κυρός Κωνσταντίνος χάραξε με συνέπεια και ένθεο ζήλο τη δική του φωτεινή πορεία στην καθ’ ημάς Ιερά Μητρόπολη για είκοσι ολόκληρα έτη. Από το 1994, όταν και εξελέγη από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας εργάσθηκε αόκνως και διηκόνησε με θυσιαστική αγάπη, με σύνεση και ευθύνη, με προγραμματισμό, με πίστη και ελπίδα, αφήνοντας έτσι ανεξίτηλα τα ίχνη του στην Τοπική μας Εκκλησία.
Ὁ αοίδιμος Γέροντας κυρός Κωνσταντίνος γεννήθηκε στην Κεφαλονιά. Φοίτησε στο τμήμα Κλασικής Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής και στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Χειροτονήθηκε Διάκονος και Πρεσβύτερος υπό του μακαριστού Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης κυρού Διονυσίου. Υπηρέτησε στη Γραμματεία της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και ως εφημέριος στον Ιερό Ναό Αγίου Ευθυμίου Κυψέλης. Εν συνεχεία διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής (1966-1974).
Κατά τον χρόνο της διακονίας του στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας υπηρέτησε ως Εφημέριος και Ιερατικός Προϊστάμενος στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Κομοτηνής, όπου και χαρακτηρίσθηκε από αξιόλογη δράση για την ανακαίνιση και αγιογράφηση του Ναού. Συγχρόνως, διηκόνησε ως Ιεροκήρυκας, Κατηχητής και

Πνευματικός. Υπήρξε τακτικός συνεργάτης του Ραδιοφωνικού Σταθμού Θράκης, του περιοδικού «Νομαρχία Ροδόπης» καθώς και της ημερησίας εφημερίδος Κομοτηνής «ο Χρόνος», όπου και δημοσίευσε άρθρα εθνικού και πνευματικού περιεχομένου. Ακολούθως, διορίσθηκε Διευθυντής του εκκλησιαστικού οικοτροφείου θηλέων, όπου κατέβαλε κοπιώδεις προσπάθειες για την εν Κυρίω διαπαιδαγώγηση των τροφίμων του.

Τον Μάιο του 1974 μετετέθη στην καθ’ ημάς Ιερά Μητρόπολη Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας, όπου εργάσθηκε με ακαταπόνητο ζήλο ως Πρωτοσύγκελλος για την διοργάνωση της νεοσύστατης προσφυγικής Μητροπόλεώς μας. Συγχρόνως, υπηρέτησε ως Εφημέριος, ως Κατηχητής, ως Πνευματικός, αλλά και ως Ιεροκήρυκας στον Ιερό Ναό Αγίας Ευφημίας Νέας Χαλκηδόνος, τον οποίο και ανακαίνισε εκ βάθρων.

Στο σημείο αυτό, επιτρέψτε μου να παραθέσω στην αγάπη σας τρείς βασικές αρετές, πού λάμπρυναν και διέκριναν το πρόσωπο του μακαριστού πνευματικού μας πατέρα, τις οποίες είχα την ευλογία να βιώσω, να γνωρίσω, αλλά και να διδαχθώ δίπλα του.

Αναφέρω αρχικά τη βαθιά αγάπη του για το μέγα Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Πράγματι, θαύμασα όταν είδα να γνωρίζει από καρδίας όλες τις ευχές της Θείας Λειτουργίας. Την όραση που τόσο στερήθηκε κατά τα τελευταία έτη του πολυδοκιμαζομένου βίου του, την πρόσφερε στην καρδιά του απλόχερα η χάρις του Θεού, έτσι ώστε να τελεί το μέγα αυτό Μυστήριο δίχως να αισθάνεται την ανάγκη να ζητήσει την όποια βοήθεια. Ο Θεός τον αξίωσε μέχρι και τις τελευταίες στιγμές της ζωής του να παραμείνει πρόσωπο λειτουργικό και να τελεί, κατά τρόπο θαυμαστό, ακμαίος το Μυστήριο των Μυστηρίων, αποτελώντας για όλους εμάς φωτεινό παράδειγμα.

Δεύτερη βασική αρετή που χαρακτήριζε την προσωπικότητα του μακαριστού προκατόχου μου ήταν η μεγάλη και πηγαία ευγένειά του, η οποία αποτελούσε απόρροια τόσο της λαμπρής παιδείας του, όσο και της καθαρής καρδίας του. Αυτή η ανυπόκριτη ευγένεια τον έκανε να ξεχωρίζει και να δημιουργεί σχέσεις σεβασμού και αγάπης. Απόρροια της ευγένειάς του ήταν και ἡ αρχοντική παρουσία του, την οποία πάντοτε συντρόφευε ένα διαρκές φωτεινό και γλυκύ χαμόγελο προς όλους.

Όλοι εμείς πού είχαμε την ευλογία να πλαισιώνουμε τον πολυσέβαστο Γέροντα Κωνσταντίνο γνωρίζουμε περισσότερο από τον καθένα και ομολογούμε την βαθιά ειλικρίνειά του καθώς και την αγνή και συγκινητική διάθεσή του συνεχώς να προσφέρει και να βοηθά ανιδιοτελώς τον πλησίον, άνευ θρησκευτικών, φυλετικών η άλλων διακρίσεων.

Τέλος, δεν θα μπορούσα να μην αναφερθώ στη θαυμαστή και υποδειγματική υπομονή που επέδειξε, σηκώνοντας καρτερικά το βαρύ σταυρό της σωματικής του ασθενείας. Πράγματι, όλοι μας θαυμάσαμε και όλοι διδαχθήκαμε από την ιλαρή και

αγόγγυστη καρτερία του στον πόνο, από την βαθιά του ταπείνωση, από την πλήρη υπακοή του στο θέλημα του Θεού, από την συγκλονιστική του αυταπάρνηση καθώς και από την μεγάλη πίστη και βαθιά ελπίδα του προς τον Κύριο μας Ιησού Χριστό.
Στο σημείο αυτό, αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω την απέραντη ευγνωμοσύνη μου προς τους κληρικούς της καθ'ημάς Ιεράς Μητροπόλεως, οι οποίοι με αγάπη και αυταπάρνηση στάθηκαν πάντοτε δίπλα μου σε όλη αυτή τη μακρά και δύσκολη πορεία της ασθενείας του μακαριστού Μητροπολίτου. Είναι αλήθεια ότι ο Θεός ευλόγησε και τίμησε τον επί γης βίο του μακαριστού Μητροπολίτου, προσφέροντάς του αφοσιωμένους συνεργάτες, ικανούς και αξίους κληρικούς, τους οποίους περιέβαλε υποδειγματικά και προστάτευε με αγάπη, σεβασμό και τιμή.
Με τη χάρη του Θεού καταφέραμε όλοι μαζί, τα τελευταία έτη της ζωής του, καίτοι είχε απωλέσει την όρασή του και η υγεία του είχε αρκετά κλονισθεί, να τα διέλθει όσο το δυνατόν πιο ειρηνικά, πιο ήρεμα και γαλήνια, δίχως να στερηθεί το ιερό Θυσιαστήριο πού τόσο πολύ ὁ ίδιος αγάπησε.
Μπορεί η κοίμηση του μακαριστού Μητροπολίτου μας να αφήνει μία μεγάλη κατ΄άνθρωπον θλίψη, συγχρόνως όμως αφήνει και μία εσωτερική χαρά, μία πνευματική χαρά, η οποία πηγάζει από την παρηγορία της μεσιτείας του προς τον Σωτήρα Χριστό μας και αυτή τη χαρά αφήνουν μόνο οι γνήσιοι δούλοι του Θεού.
Αισθάνομαι βαρύτατο το χρέος, αλλά και τεράστια την ευθύνη για όλα όσα ὁ μακαριστός Μητροπολίτης κυρός Κωνσταντίνος μας προσέφερε, για όλα όσα μας ενέπνευσε, για όλα όσα δημιούργησε, αλλά και για όλα όσα άφησε ως βαριά παρακαταθήκη στην Ιερά Μητρόπολη Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας, Ηρακλείου και Χαλκηδόνος.
Πάντοτε θα τον ευγνωμονώ!

Είθε ο Θεός να τον αναπαύσει!
Κωνσταντίνου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου αιωνία η μνήμη!

Ο Μητροπολίτης
† Ο Νέας Ιωνίας, Φιλαδελφείας,
Ηρακλείου και Χαλκηδόνος ΓΑΒΡΙΗΛ